

The book cover features a deep red background. At the top, a decorative archway is framed by two red swans facing each other, with green foliage and yellow flowers on either side. The archway contains the text 'NE KAŽDÁ LÁSKA JE OSUDOVÁ' in white. Below the arch, the title 'BALADA O NEŠŤASTNÝCH KONCÍCH' is written in a large, white, stylized serif font. A decorative flourish separates the title from the author's name 'STEPHANIE GARBER', which is also in white. The bottom of the cover is adorned with large, detailed red roses and green leaves, with a path leading towards the center.

NE KAŽDÁ LÁSKA JE OSUDOVÁ

BALADA
O NEŠŤASTNÝCH
KONCÍCH

STEPHANIE
GARBER

BALADA
O NEŠŤASTNÝCH
KONCÍCH

Copyright © 2024 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Plachá, 2025

Cover © Lydia Blagden, 2025

Cover illustration © Lisa Perrin, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5758-9 (pdf)

STEPHANIE GARBER

BALADA
O NEŠŤASTNÝCH
KONCÍCH

přeložila Tereza Plachá

*Věnováno všem,
kteří se někdy báli,
že nepoznají pravou lásku*

K CHRABROVU

VESELEC

VÍSKA VESELEC

VESELECKÝ HVOZD

VESELECKÉ PANSTVÍ

NEZAPOMENUTELNÁ CESTA

NAP

HOSTINEC PRO
CESTOVATELE
A DOBRODRUHY

DOLINA

VRAHOV

VSTUPUJES
KAZDÝ
RODU MORDVŮ,
VÍTI TV. KDOŽ JAKO
MŮJ PRÁDEL,
STŘE SE TV.
KDOŽ JIN MŮJ

ŘÍC

SLOVUTNÝM SEVEREM

Varování

Drahá Evangelino,

přijde chvíle, kdy se s ním znovu setkáš, a až se tak stane, nenech se jím oklamat. Nenech se svést jeho půvabnými dolíčky, jeho nadpozemsky modrýma očima, ani tím, jak se ti směje žaludek, když tě osloví lističko - není to projev náklonnosti, jen další způsob manipulace.

Třebaže Jacksovo srdce bije, nic necítí. Pokud se přistihneš, že máš nutkání znovu mu uvěřit, vzpomeň si na všechno, co provedl.

Pamatuj, že to byl on, kdo otrávil Apolla, aby mohl hodit jeho vraždu na tebe

a splnit tak dávno zapomenuté proroctví. To proroctví, kvůli němuž by ses stala klíčem k odemknutí Chrabrého oblouku. Po ničem jiném než po otevření této brány Jacks netouží. Někdy v budoucnu se k tobě jistě bude opět chovat laskavě, aby tě k odemknutí oblouku zviklal. Ale nedělej to.

Vzpomeň si na to, co ti řekl tenkrát v kočáře. Je je osudník a ty pro něj nejsi nic než nástroj. Nedovol si zapomenout, co je Jacks zač, a opovaž se ho znovu litovat!

Pokud potřebuješ někomu důvěřovat, pak důvěřuj Apollovi, až se probudí. Přijdeš na to, jak ho vyléčit, a až se ti to povede, věř tomu, že spolu budete žít šťastně až navěky a Jacks dostane, co si zaslouží.

Hodně štěstí.

Evangelína

Dopsala vzkaz, který adresovala sama sobě, a zhluboka se nadechla. Potom dopis zapečetila velkou kapkou zlatého vosku a nadepsala ho slovy: *Pro případ, že bys zapomněla, co ti Srdcový princ provedl, a měla nutkání mu opět uvěřit.*

O poslední Jacksově zradě se dozvěděla teprve včera. Jacks jí při svatební noci otrávil manžela Apolla. Evangelína se stále cítila tak podvedená, že jí připadalo nemožné, aby Jacksovi dokázala ještě někdy věřit. Věděla ale, že její srdce vždy touží a doufá v to nejlepší. Zastávala názor, že se lidé mohou změnit a že je život každého jako příběh, jehož konec ještě nikdo nenapsal, a budoucnost proto skýtá nekonečně mnoho možností.

Evangelína si však nesměla dovolit doufat v Jacksovu nápravu a nesměla mu odpustit, co jí a Apollovi způsobil.

A především mu nikdy nesměla pomoci otevřít Chrabrý oblouk.

Chrabrové byli prvním královským rodem Sloputného Severu a nechali postavit oblouk, který skrývá vstup do místa zvaného Chrabrium. Nikdo už přesně neví, co se v Chrabriu nachází. Vyprávěním Severu se totiž nedá tak úplně věřit, jelikož je na ně uvalena příběhová kletba. Některá z nich nelze zapsat, aniž by se popsané stránky nevznítily, některá nesmí opustit Sever a jiná se s každým dalším vyprávěním překrucují a postupně se vzdalují pravdě.

O Chrabriu kolovaly dva protichůdné příběhy. Podle jednoho je Chrabrium pokladnice, která ukrývá úchvatné kouzelné předměty rodu Chrabrů. Z druhého vyplývá, že je Chrabrium začarované vězení, kde jsou pod zámkem držena nejružnější kouzelná stvoření včetně jakéhosi monstra, které stvořili sami Chrabrové.

Evangelína si nebyla jistá, které verzi věří. Odmítala však Jacksovi umožnit, aby se jeho studené ruce zmocnily toho, co se tam ukrývá, ať už to byly začarované dary nebo kouzelné nestvůry.

Srdcový princ byl nebezpečný i bez nich. A měla na něj obrovský vztek. Jakmile jí včera došlo, že to byl Jacks,

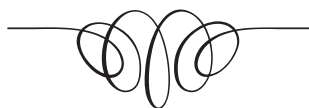
kdo otrávil Apolla, vytanula jí na mysl jen čtyři slova:
Vím, co jsi provedl.

Strážce ho pak vyvedly z Vlčího hradu. K jejímu překvapení odešel bez odporu a beze slova. Věděla ale, že se vrátí. Ještě s ní neskončil, ačkoli ona už s ním nechtěla mít nic společného.

Evangelína vzala dopis, který si právě napsala, přešla svou královskou komnatu a opřela vzkaz o krbovou římsu zapečetěnou stranou do místnosti tak, aby měla slova varování stále na očích pro případ, že by je ještě někdy potřebovala.

ČÁST PRVNÍ

Kruté kletby

1

Hluboko v královské knihovně Vlčího hradu se nachází dveře, které již po staletí nikdo neotevřel. Lidé se je pokoušeli zapálit loučemi, rozštípat sekerami a vypáčit jejich zámek kouzelnými šperháky. Nikdo z nich však na těchto tvrdošijných dveřích nezanechal sebemenší škrábnutí. Někteří tvrdí, že se jim dveře vysmívají. Dřevěný panel nade dveřmi zdobí vlčí hlava s korunou a našli se tací, kteří přísahali, že viděli, jak se vlk nad jejich marnými pokusy šklebí nebo cení ostrá zubiska, když se někdo příliš přiblíží k otevření těchto neodemknutelných dveří.

Evangelína Ryšavá se o to jednou také pokusila. Táhla za železnou kliku, ale dveře se nepohnuly. Ani tehdy. Ale to bylo předtím. Doufala, že to teď bude jiné.

V doufání totiž byla Evangelína přeborník.

Kromě toho měla také talent na otvírání dveří. Jediná kapka její dobrovolně darované krve dokázala odemknout jakýkoli zámek.

Nejprve se potřebovala ujistit, že ji sem nenásledoval jistý proradný jablka pojídající darebák, na jehož jméno odmítala být jen pomyslet, a že ji teď zpovzdálí nepozoruje.

Evangelína se ohlédla přes rameno. Okrová záře její lucerny zaháněla jen nedaleké stíny, větší část polic v knihovně Vlčího hradu halila černá tma.

Neklidně se ošila a plamen lucerny se zamihotal. Evangelína nikdy předtím neměla strach ze tmy. Tma patřila hvězdám, snům a kouzlům, jež se odehrávají mezi dny. Než její rodiče zemřeli, dívala se Evangelína s otcem na hvězdy a poslouchala matčiny příběhy za svitu svíčky. A nikdy se nebála.

Teď však nedostala strach ze tmy ani z noci. Mohlo za to slabounké mravenčení na lopatkách, jako by na zádech cítila šimrání pavoučích nohou. Vnímala ho od chvíle, kdy vykročila ze svého královského pokoje, s cílemodemknout tyto dveře a v naději, že za nimi objeví lék, jenž by dokázal zachránit jejího manžela Apolla.

Byl to tak prchavý pocit, že si zprvu myslela, že si ho jen představuje.

Nikdo ji nesledoval.

Neslyšela za sebou kroky.

Až pak...

Evangelína hleděla do temného prostoru knihovny a najednou si uvědomila, že jí pohled opětují dvě nelidské oči. Stříbřitě modré, jiskřivé a zářivé jako tisíce padajících hvězd. Napadlo ji, že se třpytí jen proto, aby ji provokovaly. Evangelína však věděla, že ačkoli se tyto oči třpytily, rozháněly okolní tmu a ona cítila nutkání sklonit lucernu, nedalo se jim věřit. A rozhodně se nedalo věřit tomu, komu patřily.

Jacksovi. Snažila se na jeho jméno nepomyslet. Když se však dívala, jak se vynořil z přítmí, počínal si lhostejně a zároveň sebevědomě a byl pohlednější než kdy dřív, bylo jí jasné, že tomu nezabrání. Pohyboval se, jako by se noc měla obávat jeho.

Mravenčení se jí z lopatek přesunulo na paže. Znepokojivé pohlazení, které doputovalo až k poslední zbývající jizvě ve tvaru zlomeného srdce. Rána ji pálila a tepala, jako by do ní Jacks znovu zabořil zuby.

Evangelína sevřela lucernu pevně jako meč.

„Jdi pryč, Jacksi.“ Od chvíle, kdy nařídila strážím, aby ho odvedly, uběhly jen dva dny a Evangelína doufala, že jí Jacks zmizí ze života na delší dobu – v ideálním případě navždy. „Vím, co jsi provedl, a chci, abys mi zmizel z očí.“

Jacks si strčil ruce do kapes kalhot. Kouřově šedou košili měl ledabyly zastrčenou za opasek, rukávy na štíhlých pažích vyhrnuté a u krku mu chyběly knoflíky. S rozčepýřenými vlasy v barvě zlata místo dřívější svůdné půlnoční modři spíše připomínal lehkomyšlného pohůnka než vypočítavého osudníka. Evangelína si však uvědomovala, že nikdy nesmí zapomenout, co je Jacks skutečně zač. Byl umanutě odhodlaný a zcela postrádal svědomí a morálku.

Vypráví se, že polibek Srdcového prince usmrtí každého kromě jeho opravdové lásky a on za sebou při jejím hledání zanechává řadu mrtvých těl. Evangelína se prve bláhově domnívala, že Jacks rozumí zlomeným srdcím právě proto, že při hledání lásky zakouší žal zas a znovu. Nyní to však bylo navýsost jasné. To on byl ten, kdo byl vždy strůjcem žalu. Není totiž lásky schopen.

Jacks promluvil polohlasem: „Chápu, jestli se zlobíš...“

„Jestli se zlobím?“ skočila mu Evangelína do řeči. „Vždyť jsi mi otrávil manžela!“

Jacks nenuceně pokrčil rameny. „Ale nezabil jsem ho.“

„Čekáš snad, že tě pochválím?“ Evangelína měla co dělat, aby jí nepřeskočil hlas.

Až tehdy si Evangelína uvědomila, že jí v koutku duše stále svítila jiskřička naděje, že by Jacks mohl být

nevinný. On se to ale ani nepokusil popřít. Nezajímalo ho, že Apollův život visí na vlásku, stejně jako ho nezajímalo, když se tehdy Evangelína proměnila v kámen.

„Musíš na mě přestat mít stejně vysoké nároky jako na lidi,“ zavrčel Jacks. „Jsem osudník.“

„A přesně proto už s tebou nechci mít nic společného. Od chvíle, kdy jsem tě poznala, se můj první milý proměnil v kámen, pak jsem zkameněla já, potom jsem byla hledaná uprchlice, hned několik lidí mi usilovalo o život a nakonec jsi mi otrávil manžela...“

„To už jsi říkala.“

Evangelína na něj vrhla nasupený pohled.

Jacks si povzdechl a opřel se o nejbližší knihovnu, jako by Evangelínino rozhořčení bylo citovým ekvivalentem kýchnutí – něco, čeho se chcete rychle zbavit nebo čemu se vyhnete prostě tak, že ukročíte stranou. „Nebudu se omlouvat za to, co jsem. A příhodně jsi zapomněla na to, že než jsi mě poznala, byla jsi ztrápená sirota se zlomeným srdcem a zlou nevlastní sestrou. A po tom, co jsem zakročil, se z tebe stala valendská zachránkyně zamilovaných, vzala sis prince a je z tebe princezna.“

„To se všechno stalo jen proto, abys mě mohl využít pro svoje zvrácené plány,“ zaskřípala Evangelína zuby. Všechno, co pro ni udělal, dělal totiž jen proto, aby mu pomohla otevřít Chrabré oblouk. „I děti se chovají k hračkám líp, než ses ty choval ke mně.“

Jacks přimhouřil oči. „Tak proč jsi mě neprobodla, lištičko? Tenkrát v té hrobce. Hodil jsem ti dýku a stál jsem dost blízko na to, abys ji mohla použít.“ Pohled mu sjel na její krk, přesně na místo, jehož se před třemi dny téměř dotýkal ústy, a v očích se mu nanovo mihlo pobavení.

Při nechtěné vzpomínce na to, jak jí jeho zuby a jazyk laskaly kůži, se Evangelína začervenala. On byl tehdy nakažený upířím jedem a ona hloupostí.

Tu noc s ním zůstala, aby ho rozptýlila a zabránila tak, aby se napil lidské krve a proměnil se v upíra. Neproměnil se, místo toho se však přiživil na jejím soucitu. Vyprávěl jí, jak potkal dívku, díky níž mu začalo znovu bít srdce. O princezně Donatelle. Měla být jeho jedinou opravdovou láskou, místo toho si však princezna Donatella vyvolila jiného (a Jacksovi doslova probodla srdce).

Poté, co si tento příběh vyslechla, začala Evangelína vnímat Jackse jako toho účastného Srdcového prince, jehož tenkrát přišla požádat o pomoc. Jacks však byl zlomený a žádné srdce neměl. A ona musela přestat doufat, že by mohl být něčím víc.

„Tu noc v hrobce jsem udělala chybu.“ Evangelína zaplašila ruměncem, který se jí hnál do tváří, a pohlédla Jacksovi zpříma do nelidských očí. „Ale dej mi další šanci a zapíchnu tě bez zaváhání.“

Ušklíbl se a blýskl dolíčky, které si nezasloužil. „Mám sto chutí to vyzkoušet. Ale jestli se mě chceš zbavit, budeš muset udělat víc než mě jen zapíchnout.“ Jacks vytáhl z kapsy zářivě bílé jablko a začal si jím pohazovat. „Pokud doopravdy chceš, abych ti navždy zmizel ze života, pomoz mi najít chybějící kameny Chrabrého oblouku. Slibuju, že pak už mě nikdy neuvidíš.“

„To by se mi sice líbilo, ale pro tebe ten oblouk nikdy neotevřu.“

„A co pro Apolla?“

Evangelína ucítila bolestné píchnutí vůči princovi a další nával hněvu k Jacksovi. „Jak se opovažuješ vůbec vyslovit jeho jméno?“

Jacks se široce zakřenil a zdálo se, že má z jejího vzteku zvrácené potěšení. „Když slíbíš, že mi pomůžeš, tak Apolla probudím z pohaslého stavu.“

„Jestli si vážně myslíš, že to udělám, tak jsi blázen.“ Právě její první dohoda s Jacksem celou tuto šlamastyku způsobila. Už nikdy s ním žádnou dohodu neuzavře, už se s ním nikdy nespolečí. Už nikdy nic. „K záchraně Apolla tě nepotřebuju. Přišla jsem na jiný způsob.“ Evangelína kývla bradou k zapečetěným dveřím. Stále je z poloviny obestírala tma, ale ona by přísahala, že se korunovaná vlčí hlava usmála, jako by věděla, že je Evangelína ta, která konečně odemkne její zámek.

Jacks pohlédl na dveře a uštěpačně se jí polohlasem zeptal: „Tak ty si myslíš, že tam najdeš lék pro Apolla?“

„Nemyslím, já to vím.“

Jacks se znovu zasmál, tentokrát výhružněji, a s chutí se zakousl do jablka. „Až si to rozmyslíš, tak se ozvi, lištičko.“

„Já si to nerozmy...“

Než to stačila doříct, byl pryč. Zůstala po něm jen ozvěna zlověstného smíchu.

Evangelína se tím však odmítala nechat vyvést z míry. Starý knihovník jí řekl, že za těmito dveřmi najde všechny ztracené knihy a příběhy o Chrabrech. Třebaže byli příslušníci této první královské rodiny Severu lidé, obecně se věřilo, že všichni oplývali pozoruhodnými schopnostmi. Honora Chrabrá, první královna Severu, byla považovaná za nejnadanější léčitelku všech dob. A Evangelína měla velmi dobrý důvod se domnívat, že mezi příběhy za těmito dveřmi najde i popis jejích léčivých schopností, mezi něž se při troše štěstí řadilo i probouzení z pohaslého stavu.

Evangelína vytáhla dýku s čepelí posázenou drahokamy, na níž několik kamenů chybělo. Patřila Jacksovi, byla

to ta, kterou jí tehdy v noci v hrobce hodil k nohám. Ráno ji tam nechal a Evangelína doteď přesně nevěděla, proč ji sebrala. Nechtěla si ji nechat, teď už rozhodně ne, ale neměla čas si opatřit jinou a nic ostřejšího u sebe neměla.

Stačilo jedno píchnutí dýkou a z rány se jí začala řínout krev. Přitiskla dlaň ke dveřím a zašeptala: „Prosím, otevři se.“

Zámek okamžitě cvakl a klikou šlo snadno otočit.

Poprvé za stovky let se dveře otevřely.

A v tu chvíli Evangelína pochopila, proč se Jacks smál.

2

Evangelína prošla dveřmi a země jí pod nohama zakřupala, jako by místo na kamennou podlahu šlápla do sutin. Podlaha se rozpadala podobně jako Evangelínina naděje.

V této místnosti měly stát police s knihami o Chrabrech, měly se tu nacházet odpovědi na její otázky a lék pro prince Apolla. Nebylo tu však nic než obláčky páry, která vířila kolem dramaticky vytesaného mramorového oblouku.

Evangelína zavírala a otevírala oči, jako kdyby mrknutí umělo nechat zmizet oblouk a přenést sem místo něj drahocenné knihy. Její mrkání bohužel žádnou kouzelnou mocí neoplývalo.

Přesto se odmítala jen tak vzdát.

V Poledníkové řiši, odkud pocházela, by tento oblouk byl jen zdobně vytesaný kus kamene dost velký na to, aby se do něj daly vsadit dveře. Nyní se ale nacházela na Slovutném Severu, kde byly oblouky něčím docela jiným. Zde sloužily jako kouzelné portály, jež stavěli členové rodu Chrabrů.

Na sloupech oblouku byli vytesaní neohrožení andělé odění ve zbroji. Připomínali válečníky, kteří proti sobě

stojí ve věčné bitvě. Jeden z andělů měl skloněnou hlavu a zlomené křídlo. Působil téměř smutně, zatímco druhý anděl vypadal rozhněvaně. Oba drželi tasené meče, které zkřížili nad vrcholem oblouku, aby odradili každého, kdo by se pokusil obloukem projít.

Evangelína však nebyla jen tak někdo. A samotný fakt, že jde o zakázaný oblouk, ji lákal k nahlédnutí ještě víc.

Třeba byl tento oblouk branou ke knihám a léku, kterým by vysvobodila Apolla. Pokud měl ten starý knihovník pravdu a tato místnost obsahovala všechny příběhy o Chrabrech, bylo možné, že tito andělé knihy chrání před pověstnou příběhovou kletbou, aby nedošly k úhonně? Třeba bude stačit přitisknout krvácející prst na jeden z mečů a andělé způsobně ustoupí, aby ji nechali vejít.

Přistoupila o krok blíž a s napjatým očekáváním se znovu píchla dýkou do prstu. Zakrvácený prst přitiskla na meč jednoho z andělů.

Meč se rozzářil jako svíce. Planoucí zlaté žíly se od místa dotyku rozšířily přes kamenné čepele k andělům, osvítily celý oblouk a po místnosti se rozlila kouzelná záře. Evangelína ucítila na kůži mravenčení. Prach na oblouku se zvedl, rozvířil se kolem a zatřpytil se jako maličké supernovy. Vzduch, který byl ještě před chvílí studený, se ohřál. Cítila, že je to správně, že to tak má být. Měla vkročit do této místnosti, najít oblouk, otevřít...

Při té myšlence jako by jí někdo z plic vyrazil dech. Vybavila si varování Apollova mladšího bratra Tiberia. *Bylo ti souzeno ho otevřít. Kouzelné bytosti vždy tihnou k tomu, k čemu byly předurčeny.*

A Tiberius věřil, že byla Evangelína stvořena k tomu, aby Chrabrý oblouk otevřela.

Zavrávorala a znovu v duchu uslyšela Jacksův smích. Tentokrát nezněl ani trochu temně. Zněl pobaveně, rozjařeně, šťastně.

„Ne,“ zašeptala.

Kamenný oblouk stále protkávaly zlaté nitky a obtáčely sloupy. Dívala se, jak se přelily vrcholem oblouku a ozářily zakřivený nápis, který do té doby nebyl vidět.

Klíčem bude dívka, jež byla počata na severu a narozena na jihu.

Poznáte ji, neb bude korunována růžovým zlatem.

Bude obyčejnou dívkou i princeznou, neprávem obviněnou uprchlicí, jejíž svobodně darovaná krev, a pouze ta, oblouk odemkne.

Evangelíně ztuhla krev v žilách.

Nebyla to jen tak ledajaká slova. Bylo to... nechtěla si to ani pomyslet. Ale když před tím bude zavírat oči, nezmezí to a nic tím nezmění. Bylo to proroctví o Chrabrém oblouku, které ji Jacks lstí přiměl naplnit. To znamenalo, že nestojí před obyčejným obloukem. Ocitla se před samotným Chrabrým obloukem.

Všechny pocity vystřídal panika.

Vždyť Chrabrý oblouk měl být rozbitý na kusy. To nemohla být pravda. O tom, jaká se v Chrabriu nachází kouzla, se sice vyprávěly dva zcela odlišné příběhy, v jedné věci se však oba příběhy shodovaly. Chrabrý oblouk byl rozebrán na kusy a ty byly ukryty po celém Severu, aby se nikdo nedozvěděl, jak zní ono proroctví, a aby se nikomu nepodařilo poskládat kusy oblouku zpět dohromady.

„Ne, ne, ne, ne, ne...“ Evangelína se horečně snažila setřít z kamenů svou krev, než se Jacks nebo kdokoli jiný dozví, co udělala. Andělé se nepohnuli, ale Evangelína se bála, že ustoupí nebo se za nimi každou chvíli objeví

dveře. Plivla si na rukáv šatů a horečně drhla místo, jehož se dotkla. Zářící oblouk však nepotemněl.

„Já věděl, že ty dveře dokážete otevřít.“

Chraplavý hlas zněl příliš staře na to, aby patřil Jacksonovi. Jakmile však Evangelína hlas uslyšela, leknutím se jí málem zastavilo srdce.

„Odpusťte, Vaše Výsosti. Vidím, že jsem vás opět vyplašil.“

„Opět?“ Evangelína se otočila.

Muž ve dveřích byl sotva vysoký jako dítě, byl však mnohem starší než Evangelína. Měl dlouhý stříbrný plnovous, v němž se třpytily zlaté nitky, stejné jako ty, jež zdobily lem jeho bílého roucha.

„Vy...“ Ještě chvíli jí trvalo, než se vzpamatovala ze šoku a dokázala ze sebe vypravit kloudnou větu. „Vy jste ten knihovník, který mě tenkrát zavedl ke dveřím do této místnosti.“

„Vzpomínáte si na mě.“ Stařík sice vypadal, že ho to upřímně potěšilo, ale jeho úsměv Evangelínu ani trochu neuklidnil. Zdálo se jí, že se stejně jako oblouk slabounce třpytí a jeho vousy se z obyčejné šedi proměňují ve stříbrnou s odlesky duhy. „Kéž bychom měli více času na klábosení. Musíte si pospíšet a najít chybějící kameny.“

Vzhlédl k oblouku a zadíval se na místo u horního okraje, kde chyběly čtyři kameny. Díry nebyly o nic větší než Evangelínina dlaň, nešlo tedy o žádné obrovské kusy rozlámaného kamene, jak se původně domnívala. Okamžitě však pochopila, že právě to jsou ty chybějící kameny, jež je třeba najít, a teprve pak bude možné Chrabrý oblouk skutečně otevřít.

Její krev nestačila. Neuvěřitelně se jí ulevilo.

„Musíte je najít,“ opakoval knihovník. „Kámen štěstí. Kámen pravdy. Kámen potěšení. A kámen mládí. Musíte

si však dát pozor. Tyto kameny nejsou jen mocné, jsou také zrádné. A překlad...”

„Ne!“ skočila mu do řeči Evangelína. „Nebudu ty kameny hledat. Nikdy tenhle oblouk neodemknu. Byla chyba, že jsem k němu přitiskla svou krev.“

Stařec se na ni unaveně zamračil. „Nebyla to chyba. Je to váš osud...” Odmlčel se a místo slov mu z úst vyrazil obláček kouře.

„Co jste zač?“ vydechla Evangelína a snažila se pochopit, na co se to dívá. Setkala se s upíry i osudníky a její nevlastní sestra byla čarodějka, ale takové stvoření ještě nikdy předtím neviděla.

„Jsem knihovník,“ vypravil ze sebe nakonec a jeho slova zněla jako vzdálené zarachocení, jako věc unášená poryvy větru. „Já vím, že vám teď musím připadat podezřelý, ale ujišťuji vás, že kdybyste znala pravdu... kdybych vám tak směl říct...”

Než to dořekl, vytratil se docela a Evangelíně po něm zbyly jen pramínky stoupajícího kouře a znepokojivý pocit, že Srdcový princ možná není jediná nadpřirozená síla, před kterou by se měla mít na pozoru.

3

Ještě několik dní poté bilo Evangelíně srdce jako o závod. Nechtěla myslet na to, co se za Chrabrým obloukem nachází. Nechtěla přemítat nad tím, jaká asi ukrývá tajemství. Nechtěla vzpomínat na to, jak zoufale ten starý knihovník zněl, když říkal: *Kdybyste tak znala pravdu.*

„Dochází nám čas,“ zahučel Havelock, zatímco jejich kočár kodrcal další dlážděnou ulicí pokrytou modrobílým sněhem.

Havelock býval osobním strážcem prince Apolla, nyní však doprovázel Evangelínu a tajně společně hledali lék, pomocí něhož by Apolla probrali. Za poslední týden navštívili řadu mystiků a apatykářů, znalců těla i léčitelů mysli. Otevřeli dosud uzamčené portály a vstoupili do knihoven plných bájí, ale nikde nenašli nic, co by jim pomohlo. „V pohaslém stavu se nikdo neocitl od dob Honory Chrabré,“ slychali vesměs ode všech, načež následovala pozdvižená obočí a spěšné odchody.

Nikdo netušil, že je princ Apollo stále naživu, a tak to také muselo zůstat. Apollo byl v tomto stavu příliš zranitelný. Pokud šlo o lid v království, obecně se myslelo, že Apolla zavraždil princ Tiberius, jeho mladší bratr.

Evangelínu píchla u srdce pocit viny, ale jelikož se ji Tiberius pokusil zabít, až tak provinile si nepřipadala.

„Tohle by mohla být naše poslední šance na jeho záchranu,“ řekl Havelock.

Evangelína věděla, že nemá tak docela pravdu. Vždy mohla přistoupit na to, že pro Jackse otevře Chrabrý oblouk. Havelockovi se o tom však nezmínila. Stále doufala, že se jim povede zachránit Apolla jinak.

„Viděla jste poslední vydání bulvárního plátku?“ zeptal se Havelock.

„Snažím se mu vyhýbat,“ odvětila Evangelína. Přesto si srolovaný výtisk novin vzala, když jí ho Havelock přes prochladlý kočár podal.

Deník Zvěst

Ať žije Lucien Jeremiáš Akadský!

Napsal Kryštof Ostrobřít

Zíttra má do Chrabrova přicestovat nový následník trůnu, Lucien Jeremiáš Akadský, a již nyní o něm koluje tolik zvěstí, že je nestíhám sledovat. Doneslo se mi, že když právě nestaví domy pro chudé nebo nehledá

rodiny, které by se ujaly toulavých psů a koťat, učí sirotky číst. Naše královská spojka ve Vlčím hradě nám zároveň potvrdila, že již probíhají přípravy na další Nekonečnou Noctu.

Evangelína přestala číst, na další řádky neměla žaludek. Tak to bylo už týden. Jakmile se Evangelíně podařilo vyvrátit řeči o tom, že je vražedkyně, začaly noviny

tisknout historky o novém dědici trůnu, Apollově vzdáleném bratranci Lucienu Jeremiášovi Akadském. Články o něm byly vždy sladké jako cukrkandl a tenhle Lucien v nich vystupoval spíše jako světec než jako obyčejný muž.

„To by mě zajímalo, co je na tom pravdy,“ přemítala.

„Netuším,“ řekl Havelock. „Myslím, že jediné, na co se můžeme spolehnout, je to, že dorazí zítra.“

Zítra.

To slovo ji vyděsilo. I kdyby byl zmiňovaný Lucien ctnost sama, zastánce sirotků a neúnavný zachránce štěňat, nic to neměnilo na tom, že zítra usedne na trůn, který náleží Apollovi. Pokud Evangelína svého prince ještě dnes nevyléčí.

„Tím se nemusíte trápit,“ řekla Evangelína s větším sebevědomím v hlase, než jaké ve skutečnosti měla. „LaLa nám jistě pomůže.“

Kočár dorazil k vysokým věžím a zastavil. Točité budovy s byty a obchody, které se tyčily do nebes, Evangelíně připadaly jako sněhem pocukrované hromádky pohádkových knih.

Právě tady bydlela Ariel LaLa Lagrimasová. Byla známá také jako Neprovdaná nevěsta a stejně jako Jacks byla i ona osudnice – s tím rozdílem, že byly s Evangelínou přítelkyně. Když Tiberius Evangelínu otrávil, vyléčila ji právě LaLa. Evangelína nyní upínala veškerou naději k tomu, že dokáže pomoci i Apollovi.

LaLa byla první, za kým Evangelína zašla, ale tehdy na dveřích bytu našla jen nápis: *Vydala jsem se za dobrodružstvím!* Evangelína nevěděla, za jakým dobrodružstvím se její přítelkyně vypravila, ale pověřila královské vojáky, aby ohlíželi, až se vrátí – což se podle nich právě dnes ráno stalo.

Jak Evangelína stoupala po schodech k LaLinu bytu, její dech vytvářel načechrané bílé obláčky. Nikdy předtím si toho nevšimla, ale na zábradlí byly vyřezané věty ze severských příběhů. Stálo tam například:

Žila byla jedna dívka s huňatým ocáskem, který sebou škulb pokaždé, když byl ve vzduchu cítit sníh.

Nebo třeba: Stál kdysi jeden dům, z jehož komína se bez ustání místo kouře linul smích.

LaLin byt působil jako domov, z něhož by se klidně mohl nést uvolněný smích. Do průčelí natřeného veselou kropenatě žlutou barvou byly vsazené zaoblené bílé dveře s klepadlem ve tvaru dračí hlavy.

„Ach, má drahá přítelkyně!“ LaLa otevřela dveře ještě předtím, než Evangelína stihla zaklepat. Vyměnily si vřelé úsměvy a vzápětí už ji LaLa svírala v objetí, z něhož by se mohlo zdát, že se znají celý život a ne pouhých několik týdnů. „Vybrala sis dokonalou chvíli na návštěvu. Chci ti toho tolik říct.“

Havelock zůstal hlídat přede dveřmi a LaLa zavedla Evangelínu do bytu po schodech, které by se daly označit za rozverné, do obývacího pokoje, který k nim byl v pravém protikladu. Jakmile Evangelína překročila práh, uvědomila si, že to není ten stejný vřelý, vlídný pokoj jako dřív. Krb byl studený. Výrazně zbarvený nábytek sice zůstal na místě, ale zdi byly holé a stoly prázdné. Zmizely dokonce i téměř všechny ptačí klícky, které LaLa používala jako lucerny, jen jedna poslední stála na komínku sbalených kufrů, které čekaly u dveří.

„Ty odjíždíš?“ Evangelínu náhle bodlo zklamání. Doufala, že si to jen špatně vyložila, ale i LaLino oblečení její domněnku potvrzovalo. LaLa obvykle nosila flitry, pírká nebo dlouhé třpytivé sukně, dnes však měly její šaty nevýraznou barvu čerstvé smetany a dlouhé rukávy, jimiž

zakryla tetování dračího ohně na snědých pažích. Šaty sahaly až na zem, jak bylo na Slovtutném Severu zvykem, když však vyšla zpoza lenošky, všimla si Evangelína, že jí pod lemem vykukují cestovní boty na podpatku.

„Já už to nevydržím. Musím ti něco říct. Jsem zasnoubená!“ LaLa k ní napřáhla ruku a blýskla jí před očima zásnubním náramkem. Byl zlatý a třpytil se stejně oslnivě jako rozjařený úsměv, do nějž se stočily LaLiny rty. „Jmenuje se lord Robin Mordýř z Vrahova. Já vím, otřesné příjmení. Ale není to tak, že bych se tak nakonec doopravdy musela jmenovat. Však víš...“ LaLa přešla ve smích, který od ní Evangelína nečekala.

LaLa se jednou Evangelíně svěřila s tím, že osudníci neustále bojují s touhou stát se tím, čím je jim předurčeno se stát. LaLa byla Neprovdaná nevěsta, nejvíce tudíž toužila po tom, aby našla někoho, kdo by se do ní zamiloval, ačkoli jí bylo souzeno, že ji onen muž nechá stát u oltáře a ona bude plakat. Její slzy jsou tak mocné, že ten, kdo je vypije, zemře na zlomené srdce. A přesto na sobě LaLa měla nový zásnubní náramek a v krásných očích se jí zračila naděje.

„To ti moc přeju!“ zvolala Evangelína a samotnou ji trochu překvapilo, že to myslí upřímně. Kdyby se takovou novinu dozvěděla před několika měsíci, možná by se LaLy zeptala, jestli doopravdy věří tomu, že ten pomíjivý okamžik štěstí stojí za to, že jí její nastávající nevyhnutelně zlomí srdce. Lidé tomu říkají zlomené srdce, Evangelína však chápala, že když někoho ztratíte, zlomí vám víc než jen srdce. Když přišla o svého prvního milého, zbořil se jí celý svět. A přitom tu přese všechnu bolest stála a doufala nejen v záchranu Apolla, ale i v to, že dostane další šanci prožít s ním velkou lásku.

„Doufám, že Vrahov neleží nijak daleko,“ řekla Evangelína. „Ráda bych tě navštěvovala.“

„To bych měla ohromnou radost,“ rozzářila se LaLa. „Cesta zabere jen jeden den a já požádala o dlouhé zasnuby, tak snad budu mít možnost uspořádat spoustu večírků.“

LaLiny boty zaklapaly po dřevěné podlaze. Došla k jednomu z kufrů a vytáhla z něj medový dort – jistě že si přibalila dort, jak jinak – spolu s příbory a zlatými talíři ve tvaru srdce.

Evangelína věděla, že se jí musí zeptat na lék pro Apolla. Jak jí Havelock připomněl, nezbývalo už moc času. Na druhou stranu však považovala za důležité sdílet něčí radost, když navíc ten někdo byla její jediná přítelkyně, kterou na Severu měla.

Evangelína si několik minut vychutnávala dort i štěstí své přítelkyně a LaLa jí vyprávěla, jak se s Robinem seznámili a už za několik dní se zasnoubili. „Pokud by ses někdy chtěla znovu vdát, na Severu mi vždy zabralo, když jsem předstírala, že jsem dáma v nesnázích.“

Evangelína se zasmála, ale nejspíš to neznělo přesvědčivě.

LaLa se okamžitě zarazila. Zrak jí padl na Evangelíniny šaty. Když si Evangelína svlékla svrchní kabát, odhalila severský smuteční šat. Čistě bílé hedvábí, které zdobila detailní černá sametová výšivka. „Ach, má drahá přítelkyně, odpusť mi. Zapomněla jsem, že stále truchlíš kvůli Apollovi. To ode mě bylo opravdu necitlivé, že?“

Jakožto osudnice neprožívala LaLa stejně pestrou škálu pocitů jako lidé, ale to byla ve skutečnosti jedna z věcí, kterou měla Evangelína na své přítelkyni ráda. Zatímco Jacksova nelidskost z něj dělala chladnokrevné

a nelítostné prokletí Evangelínina života, LaLa byla díky ní upřímnější a otevřenější.

„Tím se vůbec netrap. Já totiž vlastně netruchlím,“ přiznala Evangelína a ostatní slova se z ní sypala v přívalu, který nedokázala zastavit. „Apollo žije. Nejspíš jsi slyšela o tom, že ho otrávil jeho bratr Tiberius, ale není to tak úplně pravda. Může za to Jacks. Uvedl Apolla do pohaslého stavu, aby se mnou mohl manipulovat.“ Evangelína si nebyla jistá, kolik toho LaLa ví o Chrabrém oblouku. Apollo jí tehdy řekl, že severané příběh považují spíše za pohádku než za skutečnost a jen velmi málo lidí ví, jak proroctví přesně zní. A tak jí Evangelína téměř vše vysvětlila. „Jacks se domnívá, že jsem jako jediná předurčena k tomu, abych oblouk otevřela. Řekl mi, že Apollo vyléčí jediné tehdy, pokud pro něj najdu ty kameny a odemknu oblouk.“

„Fíha.“ LaLa pobledla, kůže jí zesinala a v očích se jí mihl srnčí úlek.

Bylo to poprvé, kdy ji Evangelína viděla téměř vystrašenou.

„Neboj se,“ dodala Evangelína spěšně. „Nemám v úmyslu pro Jackse ten oblouk otevřít. Přišla jsem zjistit, zda bys dokázala vyléčit Apolla.“

„Tak to tě nepotěším, má drahá. Vím sice něco málo o lektvarech a zaklínadlech, ale ty, které jsem kdy použila, většinou nesloužily dobrému účelu, a nikdy jsem nikoho neuvedla do pohaslého stavu. To jsou prastará kouzla. Myslím, že je používala Honora Chrabrá během válek, když se najednou sešlo příliš mnoho lidí k vyléčení. Pohasla ty, jimž se ona nebo ostatní léčitelé nemohli hned věnovat.“

Evangelína se snažila nebýt zklamaná. Ostatní léčitelé jí vlastně řekli totéž. „Opravdu nic dalšího nevíš?

Vezmu za vděk jakoukoli informaci, kterou máš. Nový dědic trůnu dorazí už zítra a...”

„Měla bys pro Jackse otevřít ten oblouk,“ přerušila ji LaLa.

„Cože?“ Evangelína si pomyslela, že ji snad špatně slyšela. Ještě před chvílí by přísahala, že se LaLa tváří vyděšeně. Teď si však Evangelínu prohlížela klidným pohledem.

Vyložila si její výraz mylně předtím, nebo ho špatně chápala nyní?

„Ty snad nechceš zachránit Apolla?“ zeptala se LaLa.

Evangelína se zacítila provinile. Chvillemi si sama pokládala stejnou otázku. Chtěla ho zachránit, ale bála se, že po tom netouží dostatečně. Nedalo se říct, že by do sebe byli s Apollem zamilovaní. Určité pouto však k němu cítila. Něco je pojilo. Nebyla si jistá, zda to byly jen pozůstatky Jacksovy kletby lásky, jejich svatební sliby nebo tomu chtěl osud, aby se jejich cesty spojily, ale věděla, že jeho budoucnost je svázána s tou její.

Vzpomněla si na dopis, který si schovala do kapsy. Na ten, který už znala z paměti, protože ho četla stále dokola.

Drahá Evangelíno,

*běž bys byla bývala poznala mě rodiče.
Jsem si jist, že by si tě zamilovali, a ur-
cite by rekli, že si tě nezasloužím.*

*My dva se zatím příliš dobře nezná-
me, to vím. Ale chci tě poznat a chci,
abys byla šťastná.*

Nejprve jsem tento týden příliš tlačil na pílu. Ale nikdy jsem nic podobného nezazil a nechtěl jsem nic pokazit. Jsem přesvědčený, že v budoucnu určitě něco pokazím. Jedno Ti ale slibím: Evangelína Rysavá, ať se stane cokoli, vždy při tobě budu stát. Žádám Ti jen, abys udělala totéž.

Moje matka vždy říkala, že tajemství lásky spočívá v tom, že máte někoho, o koho se můžete opřít, když se vám život začne bortit. A já Ti slibuji, že Ti vždy budu oporou.

Navždy a věrně Tvoj

Apolla

Tento vzkaz našla Evangelína v Apollově pokoji poté, co se jí podařilo zbavit se nařčení z jeho vraždy. Nejprve ji ta slova rozplakala. Pak jí dodala naději.

Po celou dobu jejich zasnub byl prokletý kouzlem lásky, Evangelína by však přísahala, že v některých chvílích k ní choval náklonnost, která jí připadala upřímná. A měla za to, že to tento dopis potvrzuje. Připadal jí skutečný a znovu ji utvrdil v tom, že byly okamžiky, kdy na Apolla kouzlo lásky nepůsobilo. Tento dopis nepsal očarovaný mladík, znělo to spíše jako upřímná zpověď prince – prince, který k ní cítí to samé, co ona k němu.

„Jsem ochotná pro záchranu Apolla udělat cokoli s výjimkou otevření toho oblouku pro Jackse. Nemyslíš si snad, že bych to měla udělat?“

LaLa semkla rty a na okamžik vypadala rozpolceně. Když však znovu promluvila, zněl její hlas rozhodně, pevně a velmi znepokojivě. „Chrabrium neukrývá to, co si myslíš. Být sebou, tak ten oblouk otevřu.“

„Ty víš, co se za ním nachází?“ zeptala se Evangelína.

„Buď je Chrabrium pokladnice, která chrání nejcennější kouzelnické dary Chrabrů, nebo je to vstup do začarovaného vězení, kde jsou držena všemožná kouzelná stvoření včetně toho monstra, které Chrabrové stvořili...“ LaLa se odmlčela a zachmuřila se. „Já tu příběhovou kletbu nesnáším.“

S hlasitým prásknutím odložila na stolek nedojedený dort, vzala Evangelíniny dlaně do svých a vypadalo to, že se usilovně soustředí. Když se však znovu pokusila říct, co se podle ní nachází na druhé straně oblouku, pronesla jen řetězec nesrozumitelných slov.

4

Evangelínina matka Lianna každé ráno vstávala ještě před svítáním. Oblékla si květovaný župan, který Evangelíně vždy připadal romantický. Pak po špičkách sešla ze schodů a vklouzla do studovny, kde se posadila k praskajícímu ohni a četla si.

Lianna Ryšavá byla toho názoru, že by se den měl začínat příběhem.

Když byla Evangelína malá, častokrát vstala stejně brzy. Nechtěla si nechat utéct to kouzlo, které její matku z nějakého důvodu vždy obklopovalo. Evangelína ji každé ráno následovala do studovny, schoulila se jí do klína a téměř ihned znovu usnula.

Nakonec byla Evangelína už moc velká na to, aby se vešla matce do klína, a také se jí čím dál tím více dařilo zůstat vzhůru. Matka jí proto začala ony příběhy předčítat nahlas. Některé byly krátké, jindy trvalo několik dní nebo i týdnů, než příběh přečetly. Jednu knihu, mohutný svazek se zlacenou ražbou, který pocházel až z dalekých jižních ostrovů, četly dokonce celého půl roku. A když Lianna dočetla poslední stránku příběhu, nikdy neřekla *Konec*. Místo toho se vždy obrátila na Evangelínu a zeptala se jí: *Co si myslíš, že se stalo dál?*

Žili spolu šťastně až navěky, zvolala obvykle Evangelína. Věřila, že si to většina postav po tom všem, čím prošly, zaslouží.

Její matka na to však měla jiný názor. Věřila, že většina postav sice bude nějakou dobu šťastná, ale nebude to navěky. Pak zpravidla vyjmenovala to, co jim jejich štěstí v budoucnu jistojistě pokazí – padouchův učeň, který to celé přežil, zlá nevlastní sestra, které sice bylo odpuštěno, ale která kdesi vyčkává a spřádá plány na další útok, přání, které se splnilo, ale kdosi za něj zapomněl zaplatit, semínko, které bylo zasazeno, ale ještě nestačilo vyrůst.

Takže to se všemi dopadne špatně? ptávala se jí Evangelína.

Na matčině tváři se pak vždy rozlil úsměv sladký a hřejivý jako právě upečené cukroví. *Ale vůbec ne, holčičko moje. Myslím si, že na každého čeká šťastný konec. Jen si nemyslím, že se vždy najde na poslední stránce knihy, nebo že má každý záruku toho, že najde štěstí až navěky. Šťastné konce se dají chytit, ale není snadné je udržet. Jsou to sny, jež se snaží uniknout noci. Jsou to okřídlené poklady. Jsou divoké, nezkrotné a lehkomyšlné a musíme se za nimi neustále hnát, nebo nám dozajista utečou.*

Tenkrát se Evangelíně nechtělo matce věřit, teď jí však musela dát za pravdu.

Když Evangelína vykročila z LaLina bytu, zdálo se jí, jako by slyšela cupitání, kterým se od ní vzdaloval její šťastný konec.

Chtěla za ním vyběhnout, ale na okamžik se jen zastavila, vdechovala chladný severský vzduch a přála si ještě jednou spočinout na matčině klíně. Stále se jí po ní ukrutně stýskalo. Přemítala nad tím, co by jí asi matka poradila.

Evangelína přísahala, že Jacksovi nikdy Chrabrý oblouk neotevře, LaLina slova ji však znejistěla. *Chrabrium neukrývá to, co si myslíš. Být sebou, tak ten oblouk otevřu.*

Evangelína usoudila, že její přítelkyně věří verzi příběhu, podle které je Chrabrium truhlice s pokladem. Ale i poklady přece mohou být nebezpečné.

Jenže co když se LaLa pletla? Byli i tací, jako třeba Apollův bratr Tiberius, kteří byli natolik odhodlaní nechat Chrabrý oblouk uzamčený, že se pokusili Evangelínu zabít – Tiberius se o to pokusil dokonce dvakrát. Věděl však Tiberius, co se na druhé straně oblouku skrývá, nebo se toho bál jen proto, že uvěřil verzi příběhu, podle níž se v Chrabriu nachází jakési monstrum?

Evangelína se nejspíš měla také bát, ale pokud k sobě měla být upřímná, nebyl to neznámý obsah Chrabria, co jí nahánělo největší strach. Byla to představa, že by k zachráně Apolla měla požádat o pomoc Jackse.

To nemohla znovu dopustit a zařekla se, že to neudělá.

Evangelína Srdcového prince sice nikdy nepolíbila, uvědomila si však, že s ním uzavřené dohody se v mnohém podobají jeho osudovým polibkům – jsou kouzelné a naprosto zničující. Uzavřela by dohodu téměř s kýmkoli jiným, než aby znovu navázala spojení s Jacksem.

„Zadařilo se vám?“ zeptal se Havelock, když znovu usedli do bezpečí kočáru.

Evangelína zavrtěla hlavou. „Možná bychom měli novému dědici přece jen říct o Apollově stavu a získat tak víc času na hledání léku. Pokud jsou zvěsti o Lucienovi jen z poloviny pravdivé, mohl by být ochotný počkat, než se ujme role prince a zaujme Apollovo místo.“

Havelock se ušklíbl. „Nikdo není tak ušlechtilý jako Lucienův obrázek, který se tyto zvěsti snaží vykreslit.“

Pokud bychom mu řekli pravdu, v nejlepším případě Apolla někde uvězní pro jeho vlastní dobro, a vy už ho nikdy neuvidíte. Přinejhorším, což je mnohem pravděpodobnější, nechá nový dědic Apolla potichu zavraždit a pak provede to samé vám.“

Evangelína mu chtěla oponovat. Obávala se však, že má Havelock pravdu. Jediný způsob, jakým Apolla s jistotou zachrání, bude, když najde lék a postará se o to, aby se Apollo do zítřka probudil.

Tik. Tak. Tik. Tak. V kočáře sice nevisely žádné hodiny, Evangelína však slyšela, jak jí čas prokluzuje mezi prsty. Možná se však čas přátelil s Jacksem a rozhodl se ji také potrápit.

Vlčí hrad, proslulý královský hrad Slovnutného Severu, vypadal napůl jako pohádkové sídlo a napůl jako vojenská pevnost, neboť se první král a královna Severu nedokázali dohodnout, čím by měl být.

Z velké části ho tvořily těžké kamenné kvádry, zárubně dveří však zdobily okrasné malby a na některých kamenech při zemi byly vytesané květinové motivy společně s popisy, k čemu daná bylina slouží:

pegasovka jetelí – na zapomínání
andělník – na dobré usínání
hedvábka sívá – na žal
ibišek posvátný – na truchlení
nitkokvětce jednorožčí – na slavnosti
cesmína přeslenitá – na uvítání

Když Evangelína dnes ráno vyšla z hradu, mījela všude ratolesti hedvábky sívé a kytice ibišku posvátného, teď je však nahradily sytě rudé věnce nitkokvětky jednorožčího.

Při pohledu na ně se jí stáhl žaludek. Na Slovutném Severu končila doba truchlení ve chvíli, kdy byl oficiálně jmenován nový následník trůnu, k čemuž mělo dojít hned zítra. Třebaže z proměněné výzdoby Vlčího hradu to téměř vypadalo, jako by nový dědic už Apollovo místo zaujal.

Evangelína slyšela, jak potulní muzikanti zpívají o Lucienu Velikém, a všimla si, že sluhové vyměnili černý šat truchlení za sněhově bílé zástěry. Několik služek přibližně v Evangelínině věku mělo ve vlasech zapletené snítky cesmíny přeslenité a nalíčené tváře a rty. Všechny si špitaly:

„Slyšela jsem, že je mladý...“

„Já slyšela, že je vysoký...“

„Prý je ještě krásnější než princ Apollo!“

Evangelíně se s každým slovem stahoval žaludek těsněji a těsněji. Uvědomovala si, že to nemůže těmto mladým mužům a ženám vyčítat, lidé přece potřebují důvod k oslavám. Truchlení má své místo, ale nemůže trvat věčně.

Přála si jen, aby měla více času. Do příjezdu Luciena sice stále zbýval celý den, jí to však nepřipadalo jako dostatečné množství času. Ani zdaleka.

Evangelína se rozechvěle nadechla. Chodba, kterou s Havelockem kráčeli, byla s každým krokem tmavší a studenější. Nakonec dorazili k popraskaným padacím dveřím, které vedly k Apollovi.

Vždy ji zneklidňovalo, že dveře přímo nehlídá stráž, ale osamělý voják uprostřed prázdné chodby by jistě budil podezření. Namísto toho držel hlídku spolehlivý člen královské gardy dole pod schody.

Od chvíle, kdy Evangelína tuto nízkou, ukrytou komnatu navštívila poprvé, se jí podařilo trochu zútulnit.

Netušila, zda Apollo vnímá, co se kolem něj děje, ale pro případ, že by si to uvědomoval, požádala strážné, aby místnosti vdechli trochu života. Chladnou podlahu pokryly vínově červené koberce, na kamenných zdech se objevily obrazy s pestrými lesními výjevy a doprostřed místnosti nechali odněkud přinést vysokou postel s nebesy.

Evangelína by byla raději, kdyby mohli Apolla přesunout do jeho komnaty, kde by zimu zahnal oheň v krbu a kde by se dala pootevřít okna, kdyby byl vzduch v pokoji příliš zatuchlý. Jak jí však Havelock připomněl, to bylo příliš riskantní.

Strážný, který čekal u paty schodiště, Evangelínu pozdravil mírným pokývnutím a pak zapředl tlumený rozhovor s Havelockem, aby dopřál Evangelíně soukromí, když vykročila ke svému princovi.

V hrudi se jí zatřepotali motýlci. Doufala, že to dnes bude jiné, ale zatím její princ vypadal úplně stejně jako dříve.

Ležel nehybně a připomínal konec nějaké tragické severské balady. Srdce mu bušilo tak pomalu, že jeho olivová plet byla chladná na dotek. Hnědé oči měl otevřené, ale jeho kdysi spalující pohled byl zcela bez života, prázdný a tupý jako skleněné střepy vyplavené na pláži.

Nahnula se k němu a z čela mu odhrnula zvlněné pramínky tmavých vlasů. Z celého srdce si přála, aby sebou trhl, zamrkal nebo se nadechl. Toužila po sebe-drobnějším náznaku, že se opět probere k životu. „V dopise, který jsi mi napsal, jsi sliboval, že se budeš vždy snažit. Tak se mi, prosím, snaž vrátit,“ zašeptala a sklonila k němu tvář.

Když se ho dotýkala, nikterak ji to netěšilo. Vzpomínala si však, že v době, kdy byla proměněná v kámen,

zoufale prahla po dotecích. To teď bylo to jediné, co mohla Apollovi dát.

Vzala jeho voskovité tváře do dlaní a vtiskla mu polibek na nehybné rty. Jeho ústa byla měkká, ale připadalo jí nesprávné je líbat. Chutnala jako nešťastné konce příběhů a kletby. A jako obvykle se Apollo nepohnul.

„Nechápu, proč sem každý den chodíš.“ Komnatou se rozlehl Jacksův lenivý hlas.

Evangelína cítila, jak se jí po kůži pomalu šířil plamen a jizva ve tvaru zlomeného srdce se jí rozhořela jako cejch. Pokusila se nebrat Jackse ani jizvu na vědomí. Nechtěla se otočit, nechtěla se na něj podívat a uznat jeho přítomnost. Nemohla však dál líbat Apollovy nehybné rty, to by bylo mnohem podivnější.

Pomaloučku se narovnala a snažila se zamaskovat, že jí každý centimetr kůže brní stejně jako ta jizva. Jacks vykročil jejím směrem.

Toho dne si dal na oblékání záležet více, než měl ve zvyku. Plášť v barvě půlnoční modři měl k ramenům připevněný několika stříbrnými pásky. Jeho sametový kabátec měl stejný tmavomodrý odstín až na kouřově šedou výšivku, která mu ladila s upnutými kalhotami pečlivě zastrčenými v naleštěných vysokých kožených botách.

Evangelína přes něj vrhla pohled na Havelocka a druhého strážného u paty schodiště, ale ani jeden z nich nezasáhl. Jacks je musel očarovat. Většina lidí se domnívá, že jedinou kouzelnou schopností Srdcového prince jsou jeho smrtící polibky, Jacks však kromě toho dokáže silou vůle proměňovat lidi ve své loutky. Jeho osudnické síly byly sice na Severu slabší, stále však dokázal ovládat pocity a srdce několika lidí najednou.

Naštěstí se mu nedařilo ovládat Evangelínu. Dříve se o to pokusil, ale ona jeho myšlenky prostě slyšela. I on

její myšlenky slyšel, pokud se na ně Evangelína dostatečně usilovně soustředila. Ale svěřovat se s myšlenkami Jacksovi bylo momentálně to poslední, po čem toužila.

„Líbáš prince proto, že si to tajně užíváš?“ zeptal se Jacks. „Nebo si vážně myslíš, že se díky tomu zázračně probere?“

„Možná to dělám, protože vím, že tě to naštve,“ opáčila Evangelína stroze.

Jacks zablýskl úsměvem, který byl spíše zákeřný než vlídný. „To rád slyším, že na mě myslíš, když líbáš manžela.“

Do tváří se jí nahrnulo horko. „Nemyslím na nic pěkného.“

„To je ještě lepší.“ Oči se mu zatřpytily. Byly ostré jako hrany drahokamů, sytě modré se stříbřitými nitkami a příliš krásné na to, aby patřily netvorovi. Netvoři by přece měli vypadat jako... netvoři a ne jako Jacks.

„Přišel jsi jen proto, abys mě rozčílil?“

Jacks si protáhle teatračně povzddechl. „Já nejsem tvůj nepřítel, lištičko. Víím, že se na mě pořád zlobíš, ale od začátku víš, co jsem zač. Nikdy jsem nepředstíral opak, to ty ses utvrzovala v tom, že jsem někým, kým nejsem.“ Díval se na ni kovovýma očima, z nichž se vytratil veškerý cit. „Ale nejsem ani tvůj přítel. Nejsem žádný člověčí kluk, který ti bude věšet bulíky na nos a nosit ti kytice a šperky.“

„To jsem si nikdy nemyslela,“ řekla. Ale možná si to maličká část jejího podvědomí myslela. Neočekávala od něj, že jí bude nosit květiny nebo dárky, začala ho však považovat za přítele. Chyba, kterou už znova neudělá.

„Co tady děláš?“ zeptala se Evangelína.

„Přišel jsem ti připomenout, že ho můžeš snadno zachránit.“ Jacks si nenuceně strčil ruce do kapes, jako by

mohla další dohodu s Jacksem uzavřít se stejnou lehkostí, s jakou by u pekaře zaplatila za kousek chleba.

A snad jí to tak zprvu i připadalo. Pokud by Jacksovi slíbila, že pro něj otevře Chrabrý oblouk, Apollo by se ještě ten večer probudil. Nebylo by nutné zabývat se novým dědicem. Jacks by však nikam nezmizel. Zůstal by, dokud by nenašel kameny, které na oblouku chyběly. A Evangelína se potřebovala Jackse zbavit stejně naléhavě, jako potřebovala probudit Apolla. Dokud se jí Jacks bude míchat do života, nebude mít klid.

Soustředila se na nalezení léku pro Apolla, ale možná se spíše měla zaměřit na to, jak se zbaví Jackse.

„Odpověď zní ne a na tom se nic nezmění.“

Jacks si založil ruce na prsou a opřel se o sloupek postele. „Pokud si tohle myslíš, tak máš dost chabou představivost.“

Evangelína se ohradila. „Nemám chabou představivost. Mám zkrátka silnou vůli.“

„To já taky.“ Jacksovi se v očích zalesklo cosi zlomyslného. „Máš poslední šanci změnit názor.“

„Nebo co?“ zeptala se Evangelína.

„Nebo mě skutečně začneš nenávidět.“

„Třeba se těším, až tě začnu nenávidět.“

Jacksova proradná ústa sebou cukla v koutku, jako by ho ta představa téměř pobavila. Pak kdesi odbily hodiny. Sedm hlasitých úderů.

„Tik tak, lištičko. Snažil jsem se být milý a dát ti čas promyslet si nabídku, kterou jsem ti dal v knihovně, ale už mě nebaví čekat. Máš na rozmyšlenou do dnešního večera.“

Pokusila se nevnímat, jak se jí zkroutily vnitřnosti. Pokud se ji Jacks dosud snažil přesvědčit tím, že uvedl Apolla do pohaslého stavu, bála se, čeho dalšího bude

schopný zítra. Přesto si nedokázala představit, že by na tom byla lépe, kdyby se s ním znovu spolčila.

Otočila se k odchodu.

Za zápěstí ji popadla ruka.

„Jaksi...”

Ale ruka, která ji držela, nepatřila Jacksovi.

Jeho pleť byla chladná a hladká jako mramor. Ruka svírající její zápěstí celá hořela.

Apollo?

Evangelína se obrátila ke svému princovi a projela jí vlna vzrušení. Vypadal...

Podivně.

Ještě před chvílí byly jeho oči tupé jako mořem ohlazené střepy a teď rudě žhnuly jako rubíny a vyřčené kletby.

Evangelína se prudce obrátila k Jacksovi, nebo se o to alespoň pokusila. Apollova ruka ji držela za zápěstí tak pevně, že pro ni bylo obtížné se pohnout.

Zpražila Jackse pohledem. „Říkal jsi přece, že mi dáváš na rozmyšlenou do dnešního večera!”

„Já za to nemůžu.“ Jacks těkal očima od princových žhnoucích očí k jejímu ukořistěnému zápěstí.

Pokusila se Apollovi vyšknout, ale jeho prsty se do ní zabořily ještě silněji.

Znovu zatáhla.

Sevřel ji tak pevně, až sebou trhla a vyjekla bolestí.

Oči mu stále děsivě rudě žhnuly, ale nebyl vzhůru. Vypadal jako by byl posedlý, nebo jako by se zoufale toužil probrat.

Hruď se jí sevřela hrůzou. „Apollo...”

„Neslyší tě.“ Jacks vytáhl dýku s lesklým černým ostrím.

„Co...”

„Zláme ti kosti!“ Jacks máchl nožem a sekl Apolla do ruky.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Balada o nešťastných koncích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.